

И грозно и страшно: навредомъ косилъ
Студениятъ мечъ безъ пощада:
Низъ гнилитѣ жертви преброди навредъ
Едита, весь день безъ отрада.

И газеше тя до колѣне чакъ въ кръвъ,
Тукъ-тамъ се поспирваше само
Надъ мъртвитѣ трупѣе — и съсь своя ржкавъ
Отпихдаше вранитѣ тамо.

Весь день се тя лута насамъ и натамъ;
Ей вечеръ настана вече ясенъ.
Вмигъ клетата викомъ въ земята се взрѣ,
Пронизителний викъ бѣ ужасенъ . .

Намѣри Едита туй що отъ зори
Тя търси весь день безотрадно;
Слово не промълви, сълза не пролѣ,
На мъртвото тѣло припадна.

Цѣлува го въ устни, по блѣдо чело,
Прѣгржща го мълкомъ, горкана!
Цѣлува на хладни му мъртви гърди
И черната кървава рана.

А послѣ съгледа на дѣсна страна —
Нещастната тамо се надвѣси —
Три знака: въ блаженна и паметна нощъ
Тя съ зжби ги тамо нанесе.